

Arrest

**nr. 97 433 van 19 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat ISTAZ-SLANGEN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 8 september 2011 het Rijk binnen en diende op 9 september 2011 een asielaanvraag in. Op 26 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Edo state en behorende tot de Edo etnie. U werd op 19 mei 1985 geboren in Benin city, waar u ook de lagere en middelbare school volgde. In 2004 werd u in Nigeria door uw tante voorgesteld aan 'madame J.', zij zou u kunnen helpen het land te verlaten, aangezien uw ouders weinig geld hadden en uw universiteit niet konden betalen. U moest van Madame J. voor een schijn zweren dat u haar niet zou verraden eens u in Italië was. Vervolgens vroeg ze u naar Togo te gaan, waar u iemand zou ontmoeten die u naar Italië zou begeleiden. Op 31 augustus 2004 vertrok u vanuit Togo met het vliegtuig naar Frankrijk, van waaruit u de trein naar Firenze moest nemen. In Firenze kwam madame J. u ophalen. Ze nam u mee naar Verona, waar bleek dat u haar 45000 euro moest betalen voor de reis. Om snel voldoende geld bijeen te krijgen zou u in de prostitutie moeten werken. Ze stuurde u mee met een dame die u zou inwerken, die ook J. heette. In oktober 2005 werd u gearresteerd voor prostitutie, waarna u meer dan acht maanden in de cel doorbracht. U had J. op dat moment nog maar 3000 euro terugbetaald. Op 28 juni 2006 kwam u vrij. U zei dat u niet meer in de prostitutie kon en wou werken, waarop J. u de opdracht gaf pakketjes af te geven aan F.. Regelmatig bracht u drugs naar F., soms bracht u ook geld terug naar J.. Op 12 maart 2008 werd u opnieuw gearresteerd, samen met F.. Dit maal bracht u twee jaar en twee maand in de gevangenis door, en nog zes maand en 15 dagen onder huisarrest. Op 29 november 2010 was u volledig vrij. U ontmoette de vader van uw baby, K., met wie u enige tijd bevriend was. J. nam opnieuw contact op met u, ze wilde dat u terug voor haar zou werken, omdat u nog 30000 euro moest betalen. U weigerde, zei dat u een normale job wou, met een normaal loon, en dat u haar niet zou kunnen terugbetalen. Ze waarschuwde u dat ze een slechte vrouw was, maar u zei dat ze u niets kon doen. K. adviseerde u om terug te keren naar Nigeria, omdat madame J. hem erg gevaarlijk leek en u in Nigeria misschien geen problemen meer zou hebben. Op 2 juni 2011 besloot u naar Nigeria te vertrekken. In Nigeria aangekomen belde u J., de vrouw die u had ingewerkt toen u pas in Italië toekwam. U vertelde haar dat u in Nigeria was, dat u zwanger was en dat u hoopte geen problemen meer te hebben. J. zei dat het goed was en dat madame J. u nu wel niet meer zou lastigvallen. U wist echter niet dat J. informatie doorgaf aan madame J.. Madame J. probeerde u in Nigeria te bereiken, maar toen dit niet lukte belde ze op 8 juni 2011 uw ouders en vroeg naar u. Uw vader beweerde dat hij niets van u gehoord had, hoewel u hem al gecontacteerd had. Die avond stuurde ze vier mensen naar hem toe die hem bedreigden en hem 24u gaven om u uit te leveren. U raadde uw vader aan weg te vluchten en zijn gsm weg te smijten, zodat ze hem niet meer konden bedreigen, hij heeft immers een zwak hart. Madame J. belde u nog en bedreigde u en uw baby. Toen wist u van wie ze haar informatie kreeg, aangezien u enkel aan J. (die u in Italië had ingewerkt) had verteld dat u zwanger was. U verbrak de verbinding en begon uw vertrek uit Nigeria voor te bereiden. Op 18 juni 2011 vertrok u vanuit Lagos naar Togo, waar u in een hotel verbleef, tot u op 7 september 2011 naar België kon vertrekken. Op 9 september 2011 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door Madame J., een vrouw die u naar Italië lokte en u daar dwong in de prostitutie te werken (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Zij zou nog 30000 euro van u eisen (zie CGVS p. 9) omdat ze u naar Italië had gebracht en indien u niet betaalde zou uw familie vermoord worden (zie CGVS p. 10).

Bij uw verklaringen kunnen echter de volgende bemerkingen gemaakt worden:

U ging in 2004 akkoord om naar Italië te reizen (zie CGVS p. 8) om daar te werken als kapster (zie CGVS p. 11). U was er van op de hoogte dat mensen die naar Europa gelokt worden vaak in de prostitutie belanden, maar J. zei u dat men in Europa ook andere beroepen kan uitoefenen (zie CGVS p. 11). U diende voor een schijn te zweren dat u haar een niet nader bepaald bedrag moest terugbetalen. Toen u aankwam in Italië zei ze u echter dat het te lang zou duren om het geld dat u haar verschuldigd was te betalen wanneer u als kapster zou werken, en dat u in plaats daarvan als prostituee moest werken (zie CGVS p. 11-12). Omdat u een eed gezworen had dat u haar zou terugbetalen, stelt u dat u niet anders durfde dan haar gehoorzamen (zie CGVS p. 11,12). **Het is eigenaardig dat u wel op de hoogte was dat Nigeriaanse vrouwen soms naar Europa gelokt worden om in de prostitutie te werken en dat u madame J. hierover vragen stelde, maar dat u vervolgens wel akkoord ging te zweren haar een niet nader bepaalde som geld te betalen eens u in Italië zou zijn (zie CGVS p. 11).** U vertrok immers uit Nigeria met de bedoeling geld te verdienen als kapster (zie CGVS p. 11). Het loon dat u zal verdienen en het bedrag dat u zal moeten betalen voor de

reis zijn dan erg relevante vragen, het is eigenaardig dat u deze niet gesteld zou hebben, zoals u beweert (zie CGVS, p. 11), maar toch de reis zou aangevat hebben, zeker gezien de bedenkingen die u blijkbaar wel had bij het aanbod van madame J.. Op die manier had u geen enkele garantie dat uw financiële situatie er inderdaad op vooruit zou gaan eens u in Italië aan het werk was.

Uit het bovenstaande blijkt eveneens dat u uw land hebt verlaten omwille van economische motieven, namelijk om in Italië te werken als kapster, met het oog op de financiering van uw universitaire studies (zie CGVS, p. 8) en dus niet omwille van redenen die vallen onder de het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen. Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen".

Bovendien maakt u niet aannemelijk, voor wat betreft uw vrees ten aanzien van madame J., dat u niet eerder aan haar invloed had kunnen ontsnappen. Vooraf kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen voor het CGVS naar voren komt dat u vrij hoog geschoold bent ; u vervolgde 5 jaar middelbaar onderwijs en volgde nadien een kappersopleiding (zie CGVS, p. 6). U werkte bovendien na uw scholing gedurende 2 jaar als kapster (zie CGVS, p. 6) en u wilde graag universitaire studies aanvatten (zie CGVS, p. 8). Uit dit alles blijkt dat u een zelfstandige en ambitieuze vrouw bent , hetgeen toelaat om te veronderstellen dat u voldoende weerbaar bent om voor uzelf op te komen. Verder verklaarde u voor madame J. te hebben gewerkt van september 2004 tot oktober 2005, waarna u acht maand in de gevangenis doorbracht (zie CGVS p. 8). Na uw vrijlating op 28 juni 2006 ging u vrijwillig terug naar madame J., u zei haar dat u niet meer als prostituee wou werken, waarop zij u een job als koerier aanbood (zie CGVS p. 8, 9). U nam dit aan en werkte opnieuw bijna twee jaar voor madame J. (zie CGVS p. 9). Gezien de lange periode dat u voor madame J. werkte (van wie u overigens merkwaardig genoeg de volledige naam nog steeds niet blijkt te kennen, CGVS p. 10) en gezien hogergeschetst profiel is het niet aannemelijk dat u gedurende al deze tijd geen enkele mogelijkheid had om uit haar invloed te ontsnappen en haar eventueel aan te geven bij de autoriteiten. Zeker gezien uw arrestaties had u hiertoe meermaals de mogelijkheid. In plaats daarvan blijkt dat u, na het uitzitten van uw straf, met madame J. onderhandelde over het beroep dat u voor haar zou uitoefenen en dat u akkoord ging om voor haar pakjes te vervoeren, waarvan u niet wist dat er drugs in zaten (zie CGVS p. 9). **Uw bewering dat madame J. u tegen uw wil in de prostitutie had gedwongen en dat u regelmatig geslagen werd, komt weinig geloofwaardig over gezien uw verklaring dat u na uw arrestatie verder voor haar bleef werken, in plaats van haar aan te geven bij de Italiaanse politie.** Ter verklaring stelt u dat u bang was van madame J. en dat u een meisje zag dat door Albanezen in elkaar werd geslagen omdat ze weigerde madame J. geld te geven (zie CGVS p. 14). Dit verklaart echter niet waarom u haar niet aangaf bij de politie. U besloot na uw tweede detentie immers zelf ook om madame J. geen geld meer te geven (zie CGVS p. 9). U had op dat moment evengoed kunnen besluiten haar aan te geven. U stelt dat ze connecties had en dat ze de politie kon omkopen. Italië is echter een Europees land met een goed functionerend rechtssysteem. **Dat madame J. connecties heeft in Italië is geen afdoende verantwoording om na te laten haar aan te geven, desnoods bij een politiekantoor ver uit de buurt van Madame J.'s gewoonlijke verblijfplaats.**

Eveneens is het eigenaardig dat u vervolgens besloot om terug te keren naar Nigeria, aangezien u ook verklaarde dat madame J. vaak in Nigeria verblijft (zie CGVS p. 11) en naar Nigeria kan reizen wanneer ze maar wil (zie CGVS p. 13). Bovendien verklaarde u reeds dat madame J. al bedreigd had u terug mee te nemen naar Afrika en dat u gesmeekt had dit niet te doen, omwille van de eed die u had afgelegd en waardoor u zou sterven moest u teruggaan naar Nigeria (zie CGVS p. 11). Toch laat u zich overtuigen terug te keren naar Nigeria door uw toenmalige vriend (zie CGVS p. 9) en u komt op 3 juni aan in Lagos (zie CGVS p. 13). Op 8 juni belde madame J. uw ouders op en zei hen dat u terug in Nigeria was. Dezelfde avond stuurde ze vier gemaskerde mannen naar uw vader (zie CGVS p. 14), die hem 24u de tijd gaven om u uit te leveren (zie CGVS p. 10). Uw vader belde u meteen en u zei hem het huis te verlaten en zijn telefoon weg te smijten. Sindsdien contacteerde u uw vader via uw zus. (zie CGVS p. 10) **Desondanks weet u niet waarheen uw ouders gevlucht zijn, wat toch eigenaardig is, aangezien uw ouders moesten vluchten omwille van uw problemen met madame J..** Men zou verwachten dat u zich op de hoogte zou houden van hun wedervaren, zeker aangezien u nog in contact stond met hen via uw zus. U stelt later in het gehoor dat u niet weet waar zij naartoe gingen aangezien u hen niet meer kon contacteren omdat u hen vroeg hun telefoon weg te smijten (zie CGVS p. 14). Dit is echter in tegenstelling met uw voorafgaande bewering dat u hen sindsdien kon contacteren via uw zus. U moet bovendien nog gehoord hebben van uw ouders, u weet immers wel dat zij nooit naar

de politie gingen om hun bedreigers aan te geven (zie CGVS p. 14), wat de ernst van de bedreigingen die zij zouden gekregen hebben reeds in twijfel trekt. Dat noch uzelf noch uw ouders naar de politie gingen in Nigeria, komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede. **Men mag immers verwachten dat iemand die internationale bescherming vraagt, eerst in eigen land alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, alvorens zijn land van herkomst te verlaten.** Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). Dit orgaan is ook actief in Benin City, waar u woonde. Hieruit blijkt dat u bij terugkeer naar Nigeria beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege madame J. en haar connecties betreft. Er zijn geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, nadat zij door tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, vervolgens te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw identiteit legt u een geboortecertificaat voor van uzelf en een leeftijdsverklaring van uw vader. Deze documenten bevatten echter geen enkel objectief element (foto van u of uw vader voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u (of uw vader) wel degelijk de personen zijn die door deze documenten worden bedoeld. Bijgevolg vormen ze geen bewijs van uw identiteit of die van uw zoon, maar hoogstens een aanwijzing hiervoor.

Verder geeft u geen documenten af ter ondersteuning van uw asielrelaas of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en wijst tevens op de "artikelen 197, 198 en 199 van de Handbook on Procedures".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Verzoekster beperkt zich tot het citeren van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de rechtspleging, maar licht niet toe hoe dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing. In zoverre dit onderdeel van het middel al ontvankelijk werd aangevoerd, is het ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster benadrukt dat ze haar geboortecertificaat en een leeftijdsverklaring heeft neergelegd. Ze is heel verwonderd dat haar vingerafdrukken geen bewijs van haar identiteit vormen.

De door verzoekster neergelegde kopieën van documenten bevatten geen gegevens (foto, biometrische gegevens...) waarmee vaststaand kan worden geverifieerd of deze wel betrekking hebben op verzoekster. De Raad stelt verder vast dat verzoekster haar vingerafdrukken nergens heeft bijgevoegd zodat dit verweer geen feitelijke grond heeft. Per hypothese dat verzoekster refereert aan het loutere feit dat haar vingerafdrukken in België werden genomen, kan hieruit niet worden afgeleid welke identiteit verzoekster heeft. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar voorgehouden vervolging door madame J. geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De proceduregids van het Hoog Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Verenigde Naties heeft geen juridisch bindend karakter, maar dient enkel als aanbeveling (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503). De schending van de artikelen (wellicht bedoeld: paragrafen) 197, 198 en 199 en 203 van het UNHCR handboek bevatten bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels. Hetzelfde geldt voor de nota over de bewijslast van het UNHCR. Verzoekster gaat er eveneens aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

3.4.1. Verzoekster betwist niet dat zij vrijwillig vertrokken is naar Europa. Verzoekster had geen problemen in Nigeria, geen financiële noch sociale moeilijkheden. Ze wenste hogerop te geraken en heeft haar migratie naar Europa opgezet door geld te lenen. Verzoekster was zich bewust van de gevaren van prostitutie maar heeft toch doorgezet. Verzoekster kan zich aldus bezwaarlijk als slachtoffer

voordoen. Ze is immers uit loutere ambitie naar Europa gekomen niettegenstaande ze beter wist en de gevaren kende. Ze heeft naast de prostitutie ook handel gedreven in verdovende middelen.

3.4.2. Verzoekster kan bezwaarlijk menen dat ze omwille van mevrouw J. niet terug kan naar Nigeria. Immers verzoekster had diverse malen de mogelijkheid om klacht in te dienen of te getuigen tegen J., niet in het minst tijdens haar twee rechtszaken in Italië, doch heeft dit steeds nagelaten. Evenmin kan uit het gehoorverslag blijken dat verzoekster werkelijk pogingen heeft ondernomen om op andere wijze dan prostitutie en drugs vervoeren haar voorgehouden schuld aan J. te voldoen, te meer nu uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster na haar eerste gevangenschap vrijwillig terugkeerde en de koerierdiensten als alternatief werden gepresenteerd omdat ze weigerde zich nog te prostitueren. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster op de DVZ verklaarde dat haar broer al 10 jaar in Italië verblijft, zodat zij allerminst kan beweren toentertijd niemand te hebben gekend in Italië, integendeel (verklaring vraag 29). Dat hij ten tijde van het gehoor op het CGVS niet meer in Italië was, is niet ernstig nu zijn vrouw en kinderen daar nog altijd zijn (gehoor p. 5). Verder verbleef verzoekster tijdens haar huisarrest (zes maanden en vijftien dagen) bij haar nicht Alice (gehoor p. 9), zodat ze ook hier toevlucht kon zoeken. Overigens legde verzoekster haar verklaringen in het Engels af, zodat ze evenmin kan aanvoeren dat haar taalkennis haar verhinderde om andere mogelijkheden en oplossingen in Italië te zoeken, zeker gezien ze minstens in het kader van haar veroordelingen officiële verklaringen heeft afgelegd. Derhalve kan verzoekster bezwaarlijk menen dat ze in Nigeria geen bescherming kan vinden wanneer ze in Italië hiertoe alle mogelijkheid had en dit vrijwillig naliet. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545) zodat de commissaris-generaal geenszins moet aantonen dat er wel degelijk effectieve bescherming was indien verzoekster deze zou hebben gezocht. In deze stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster geen enkele poging ondernomen heeft om een beroep te doen op nationale bescherming. Daarbij dient rekening te worden gehouden dat verzoekster gestudeerd heeft, ze universitaire studies wilde aanvatten en in Nigeria een zelfstandig bestaan leidde. Noch verzoekster noch haar ouders contacteerden politie, andere officiële instanties of mensenrechtenorganisaties. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, *quod in casu non*.

3.4.3. Hoe dan ook daar waar verzoekster passages citeert uit diverse internetrapporten, beklemt toont de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene mensenrechtenrapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Overigens stelt de Raad eveneens vast dat ook in deze rapporten wordt gesteld dat elke asielzaak op zijn individuele merites moet worden beoordeeld.

3.4.4. Verzoekster verklaart overigens in Nigeria enkel telefonisch bedreigd te zijn geweest, waarna ze de telefoon weggooide (gehoor p. 10). Aangaande de bedreiging van haar vader, legt ze incoherente en lacunaire verklaringen af waar ze initieel verklaarde dat gemaskerde mannen zowel op 8 als op 9 juni naar het ouderlijk huis kwamen (vragenlijst 3.5), terwijl ze nadien enkel melding maakte van bedreigingen op 8 juni, waarna ze haar vader de volgende dag vroeg het huis te verlaten (gehoor p. 9-10 en 13-14). Derhalve heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt een actueel, ernstig en persoonlijk risico op vervolging te lopen.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoekster tevens vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3.8. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK